

Arrest

nr. 134 355 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 april 2014 wordt aan verzoeker een inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan:

“Schending van het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende (eigen onderlijning):

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(. ")

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 6113, § 3, of 6114, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen en van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing legt een inreisverbod op van 3 jaar, zonder te motiveren waarom meteen gekozen werd voor de maximumtermijn.

Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vraagt rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

Verzoeker heeft inderdaad een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen en is hier tot nog toe niet op ingegaan, omdat hij vooreerst goede hoop had op een positief arrest van uw Raad inzake zijn verzoek op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, waarmee het bevel gepaard ging. Verder heeft hij, zoals de bestreden beslissing correct vermeldt, een aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ingediend, waarin gegronde argumenten werden aangehaald voor de regularisatie van zijn verblijf.

Men kan verzoeker dus alleszins geen kwade trouw verwijten, zoals de bestreden beslissing lijkt te insinueren door meteen een zeer zwaar inreisverbod op te leggen.

Verder wordt er niet gemotiveerd waarom de humanitaire redenen die door verzoeker werden ingeroepen, eerst in het verzoekschrift op basis van het artikel 9 ter en daarna in dat op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet zouden volstaan om in een afwijking te voorzien.

De motiveringsplicht werd geschonden, net als het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verweerder laat verder gelden dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, als volgt stipuleert:

(...)

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.07.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10. 08.2013."

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een termijn van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verzoekende partij haar onjuiste beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de terechte motivering dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel, en zodoende niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

Dienomtrent merkte de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekende partij bovendien nog een nieuwe aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 10.08.2013. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bevestigt dat zij na de betekening van het bevel op 23.07.2013 geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied te verlaten.

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij in casu ook niet aangeeft met welke concrete omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden. Met haar louter theoretisch betoog toont verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Waar zij nog voorhoudt dat er humanitaire redenen werden ingeroepen in het verzoekschrift op grond van artikel 9ter en op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient er te worden opgemerkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds ongegrond werd verklaard bij beslissing dd. 10.07.2013 en de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard bij beslissing dd. 30.04.2014.

Verweerder laat daarenboven gelden dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bijkomend zou dienen te motiveren inzake de concrete omstandigheden; het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie staat. Verzoekende partij toont in elk geval niet aan met welke specifieke omstandigheid geen rekening zou zijn gehouden, doch beperkt zich tot een theoretisch betoog.

Verweerder verwijst naar recente rechtspraak in die zin:

"4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet - dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval - als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt - los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben - ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert." (R.v.V. m. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-cce.be>).

Zie ook:

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij' dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (R.v.V. m. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet." (R.v.V. m. 105.706 van 19 november 2012)

En:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele

situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog en niet aangeeft met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen. De loutere verwijzing naar onbepaalde 'humanitaire redenen' doet hieraan geen afbreuk.

Het loutere feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, impliceert immers geenszins dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie.

Dienaangaande dient overigens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid, dat ten tijde van het nemen van de beslissing luidt:

"§1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de bestreden beslissing die het inreisverbod betreft, wordt uiteengezet dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juli 2013. Er wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en naar de beslissing tot verwijdering van 23 juli 2014. Dit is correct en vindt steun in het administratief dossier. Voorts wordt er een inreisverbod gegeven met de maximale duur van drie jaren. Nergens wordt uiteengezet waarom aan verzoeker een inreisverbod van de maximale duur van drie jaar wordt opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Evenwel, anders dan verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nrs 225.871 en 225.872). Het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het nemen van een inreisverbod rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt (RvS 26 juni 2013, nr.227. 898; RvS 26 juni 2013, nr.227. 900). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle

omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niets wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod gegeven aan verzoeker en niets wordt gesteld betreffende diens specifieke omstandigheden waaronder diens psychische moeilijkheden en de humanitaire redenen die verzoeker aanhaalde in diens aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verwijst naar deze aanvraag maar schijnt het indienen van dergelijke aanvraag te gebruiken als ware het een vorm van bestraffing waaruit moet afgeleid worden dat verzoeker niet vrijwillig zal vertrekken. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verweerder geeft in de nota aan dat verzoeker niet zou verduidelijken met welke redenen de bestreden beslissing rekening had dienen te houden. Dit is niet juist nu uit het middel blijkt dat verzoeker meent dat rekening had moeten gehouden worden met de beroepsprocedure die lopend was aangaande zijn ingediende aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en met de humanitaire redenen aangehaald in zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ten dien einde wordt er opgemerkt dat blijkens het administratief dossier op de dag van het geven van de bestreden beslissing er uitspraak werd gedaan omtrent de aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet maar de bestreden beslissing laat na naar deze beslissing te verwijzen terwijl het onduidelijk is welke van de beslissingen eerst werd genomen. In de nota is evenmin uitgelegd waarom aan verzoeker de maximumduur van een inreisverbod is opgelegd. Zoals verzoeker terecht aanvoert, blijkt noch in de beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissing houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet. De grief die stelt dat zonder enige afdoende motivering de maximale duur van het inreisverbod bepaalt op drie jaar, is terecht.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid in samenlezing met de motiveringsplicht is geschonden. In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen niet te worden beantwoord.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 30 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN